

SD näst största partiet i nästa val

Det har skrivits mycket bra artiklar om den politiska klassen som av framlidne journalisten Anders Isacsson döpts till *Den nya adeln*. Det är med sorg jag kan konstatera att Stefan Löfvens nya regering ger en skrämmande provkarta på hur illa det står till inom den här adeln och hur utarmat det politiska livet tydligen är på kompetens. Det som är speciellt bekymmersamt är att Löfven tycks helt ha glömt den utsträckta handen. Hur han skall klara den nödvändiga samverkan med allianspartierna med denna samling statsråd torde vara en heroisk uppgift.

Utbildningsminister Gustaf Fridolins högsta utbildning är en kandidatexamen i orientaliska språk, och högskoleminister Helene Hellmark Knutsson saknar högskoleexamen helt och hållet. Den rekordunga sjukvårdsministern Gabriel Wikström, saknar all formell utbildning och har ingen erfarenhet av sådant som berör sjukvård. Är det inte illa nog att Stockholms sjukvårdslandstingsråd är minst lika obildad?

Infrastrukturministern Anna Johansson är ett skolexempel på politisk adel som ärvt sin upphöjelse. Socialförsäkringsministern Annika Strandhäll är en ekonom som helt saknar politisk erfarenhet på riksnivå. Ministern för strategi- och framtidsfrågor Kristina Persson har tidigare gjort spektakulära uttalanden om att hon under ockulta seanser återupplevt tidigare liv – seanser som enligt pressuppgifter bekostats med skattemedel. Hon leder därtill en starkt tillväxtfientlig neomalthusiansk tankesmedja vilket ger en sällsynt dålig bakgrund för att forma strategier för landets framtid.

Miljöpartisten Mehmet Kaplan blev minister för bostads- och stadsutveckling. Det är en skandal att han överhuvudtaget kom på fråga som minister, en radikal muslim som under sommaren jämförde de muslimer från Sverige som slåss och våldtar för Islamiska statens räkning med svenska frivilliga under finska vinterkriget. Civilministern Shekarabi är en invandrare som kom till Sverige illegalt och gick under jorden efter att dåvarande Invandrarverket beslutat om utvisning av hans familj. Under hans tid som SSU-ordförande avslöjades ekonomiska oegentligheter som hade diskvalificerat honom om han varit allianspolitiker. Alice Bah som ny kulturminister och tidigare medarbetare på TV 4 och mp partitillhörighet må vara ett friskt grepp, men hennes kompetens att driva kulturpolitiska frågor ifrågasätts på många håll. Hon har gjort uttalanden som knappast bäddar för samverkan med andra partier än vänsterextremister som Mp och V.

Man kan på det här sättet gå igenom ministerlistan och hitta det ena underligare än det andra. Det bestående intrycket är att en rad förhållandevis erfarna och tunga politiska namn från de regeringsbildande partierna saknas. Mitt intryck är att Löfven haft mycket svårt att övertala en rad erfarna politiker att ställa upp. Han har fått gå ner i B- och C-laget och skrapa kistbotten för att få ihop en ministerlista. Av allt att döma har de starkare namnen inte velat riskera sin politiska plattform genom en kort sejour i en regering som sannolikt eller rent av med stor sannolikhet havererar mer eller mindre redan vid budgetpropositionen.

Det som förvånar mig mest är hur en så pass erfaren förhandlare som Löfven tänkt att han skall kunna sy ihop majoriteter bakom sin politik med den här ytterst svaga och kontroversiella statsrådsskaran. Om han verkligen menat allvar med en utsträckt hand till allianspartierna, borde han ha satsat på mer förtroendegivande personer i sitt lag. Ännu mer förvånande är att han börjar med det ytterst kontroversiella utspelet att erkänna Palestina som

en stat trots den uppenbara splittringen mellan två halvstater, en i Gaza och en på Västbanken. Mot bakgrund av de antisemitiska krafter som efter Perssons ledarskap vuxit sig starka inom hans parti, borde Löfven varit ytterst försiktig, om han vill ha det där breda stödet för sin politik som han efterlyst. Allt liknar mer en medveten provokation än en utsträckt hand. Var det Margot Wallström som krävde detta för att bli utrikesminister? I Palmes anda som hon uttrycker sig?

Om jag skall våga mig på en förklaring till Löfvens osmidiga agerande så lutar det åt att han räknar med att Alliansen är nere för räkning, efter Reinfeldts avgång i ett kritiskt parlamentariskt läge. Löfven räknar med att Alliansen saknar ledarskap och därför kommer att lägga sig platt. Ett uttalande från folkpartiledaren kanske visar istället på motsatsen?

Palestina-utspelet och utnämningen av en halvkvävd IS sympatisör till minister är inte bara dumt i relationen till alliansen utan kan inte annat än spela Sverigedemokraterna i händerna. Eftersom ett snart nyval är högst sannolikt är det en riktigt dålig strategi. Redan statsministeromröstningen visade upp för väljarna att riksdagens oppositionsledare heter Jimmy Åkesson,

nu när Reinfeldt lämnat vägen öppen. Moderaterna står utan ledning och har totalt tappat sin ideologiska kompass eller så har man en dold agenda och kommer igen..

Min tidigare tro att Stefan Löfven var en klok karl har fått sig en ordentlig törn. Även Socialdemokraternas image som ett regeringsdugligt parti kan idag starkt ifrågasättas, att Miljöpartiet inte är det vet vi redan.

Låt mig göra två förutsägelser mot bakgrund av det jag skrivit här, dels tror jag den här ministären kommer att välta på första bästa tuva som kommer i dess väg och dels tror jag snart vi får ett nyval och då blir SD det näst största partiet i Riksdagen. Vem ville detta?